

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **D. A.**, zastoupená JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2008, č. j. 60 Az 51/2007 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Radima Vicherka **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 22. 4. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž ve správním řízení uváděla zejména následující skutečnosti: (1) kvůli tomu, že konvertovala od buddhismu ke křesťanské víře, ji přestal finančně podporovat její otec (podle žalobkyně silně věřící buddhista) a vypudil ji z domu; (2) v době podání žádosti čekala dítě s přítelem žijícím v ČR.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 5. 2007, č. j. OAM-1-359/VL-11-11-2007, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Hlavním argumentem žalovaného ohledně tvrzeného pronásledování z důvodu náboženství (tj. kvůli konverzi žalobkyně ke křesťanské víře) byl závěr, že (1) jednání ze strany otce nedosahovalo intenzity pronásledování, jednalo se spíše o neshody v občanském soužití; a (2) žalobkyně se nepokusila vyhledat ochranu u mongolských úřadů. Pokud se jedná o důvody spojené s těhotenstvím žalobkyně, žalovaný konstatoval, že (1) tento důvod nelze podřadit pod žádný z taxativně vymezených důvodů pronásledování zakotvených v § 12 zákona o azylu; a (2) žalobkyni nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu.

Žalobkyně brojila proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ostravě, ve které namítala, (1) že vzhledem k tomu, že konvertovala od buddhismu ke křesťanské víře, se jí zřekl její otec, na kterém byla existenčně závislá; (2) že před odjezdem z Mongolska žila

ve stavu úplné chudoby; a (3) že případné navrácení do země původu by zničilo její rodinnou vazbu v České republice a poškodilo její zdraví a zdraví jejího dítěte. V doplnění žaloby ze dne 17. 3. 2008 žalobkyně dále namítala, že (1) žalovaný vycházel pouze ze zastaralé zprávy o zemi původu (zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Mongolsku za rok 2005 ze dne 8. 3. 2006) a nezjistil si *aktuální* informace o zemi původu (tj. za rok 2007); a (2) s odkazem na čl. 43 a 53 Příručky UNHCR, že v jejím případě připadá v úvahu pronásledování na kumulativním základě.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 12. 6. 2008 zamítl s tím, (1) že neshody žalobkyně s příbuznými (byť z náboženských důvodů) nedosahovaly intenzity pronásledování ani vážné újmy; že (2) se žalobkyně vůbec neobrátila o pomoc na mongolské státní orgány; a (3) že žalovaný správně posuzoval situaci v zemi původu na základě zpráv, které měl k dispozici. Krajský soud se neztotožnil ani s argumentací žalobkyně týkající se humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v jejímž doplnění namítá důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) [ve druhém případě se však ve skutečnosti jedná o písm. b) – poznámka NSS] zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve své argumentaci opírající se o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatelka opakuje některé své námitky uplatněné před krajským soudem, přičemž má za to, že v jejím případě je dána existence pronásledování na kumulativním základě a že má důvodnou obavu se do země původu navrátit, posílenou tím, že se jí v České republice narodilo dítě, jehož otcem je státní příslušník Slovenské republiky, který je stejně jako stěžovatelka křesťanského vyznání. Ve své argumentaci opírající se o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka toliko konstatuje, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, a že důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné.

Žalovaný se vyjádřil pouze k původní kasační stížnosti a navrhl její odmítnutí, k doplnění kasační stížnosti se nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že jsou splněny. Dále se zabýval otázkou, zda je kasační stížnost v daném případě přijatelná.

O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (blíže viz citované usnesení zdejšího soudu).

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Pokud jde o otázku původců pronásledování a vážné újmy a otázku dostupnosti ochrany v zemi původu a povinnosti vyhledat nejprve ochranu u tamějších orgánů, Nejvyšší správní soud se k nim již opakovaně vyjádřil, a to mj. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2007 - 57, rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62 či v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, vše dostupné na www.nssoud.cz. Pokud jde o otázku tvrzeného pronásledování ze strany otce

stěžovatelky (resp. dalších rodinných příslušníků), zdejší soud odkazuje na svou bohatou prejudikaturu k posouzení otázky, které jednání dosahuje intenzity pronásledování a které ne, a to včetně případů pronásledování na kumulativním základě (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75; rozsudek ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68; rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54; rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 2 Azs 51/2003 - 44; rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54; rozsudek ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129; rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70; usnesení ze dne 11. 10. 2007, č. j. 6 Azs 47/2007 - 67, vše www.nssoud.cz; či rozsudek ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publikovaný pod č. 1066/2007 Sb. NSS; nebo rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, publikovaný pod č. 1713/2008 Sb. NSS). Pokud jde o jednotlivé typy vážné újmy, k nim se vyjádřil Nejvyšší správní soud mj. v rozsudcích ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 či v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, vše www.nssoud.cz. Stěžovatelčinu kasační stížnost tudíž nelze podřadit pod otázku nejudikovanou či nedostatečně judikovanou.

Stěžovatelka rovněž nepoukazuje na rozpornou judikaturu ani nenavrhuje učinit judikatorní odklon. Krajský soud se při výkladu výše uvedených prvků definice uprchlíka a beneficiáře doplňkové ochrany nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Případný další pobyt stěžovatelky (a její nezletilé dcery) v České republice je třeba řešit na základě právní úpravy pobytu cizinců na území ČR (zákon č. 326/1999 Sb.), nikoliv však v rámci řízení o mezinárodní ochraně dle zákona o azylu, jak ostatně konstatoval již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu správním orgánem zjevně neobstojí, a to zejména vzhledem k absenci bližší konkretizace (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS; či usnesení téhož soudu ze dne 10. 12. 2008, č. j. 1 Azs 84/2008 - 53, www.nssoud.cz), v čem žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, a které důkazy nevezal v potaz, ačkoliv je vzít měl.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl ustanoven krajským soudem zástupce z řad advokátů; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 2856 Kč [jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti za 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, dále režijní paušál 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH ve výši 19%, tj. 456 Kč, celkem tedy 2856 Kč]. V daném případě nebylo možné přiznat odměnu za právní

úkon, jenž by měl spočívat v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], byť to ustanovený advokát požadoval, neboť tento advokát zastupoval stěžovatelku v téže věci již v řízení před krajským soudem.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu